ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **T. Q. P.**, zast. Mgr. et. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2016, čj. MV-122050-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 4. 2017, čj. 51 A 45/2016-43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2016, čj. OAM-2598-17/ZR-2014 Ministerstvo vnitra dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území České republiky. Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí prvostupňové potvrdil.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Českých Budějovicích napadeným rozsudkem zamítl. Ze správního spisu zjistil, že platnost povolení k trvalému pobytu

žalobkyně správní orgán prvního stupně zrušil, neboť žalobkyně pobývala nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců mimo území států Evropské unie, aniž by pro to existovaly závažné důvody. Krajský soud nesouhlasil se žalobkyní v tom, že by doprovod nezletilé dcery při absolvování povinné školní docházky v domovském státě byl závažným důvodem, jenž předpokládá ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; konstatoval, že žalobkyni i její dceři bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky a dcera žalobkyně proto mohla povinnou školní docházku vykonat na území České republiky.

II.
Argumenty kasační stížnosti

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Namítala, že krajský soud se nesprávně a nedostatečně vypořádal s námitkami uvedenými v žalobě; podle ní jsou též nesprávná a nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů a krajský soud proto zatížil nezákonností a nepřezkoumatelnosti i napadené rozhodnutí.

[5] Stěžovatelka považovala za nedostatečné vypořádání námitky týkající se naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle ní neobsahuje správní spis žádný relevantní důkaz, jenž by o naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu vypovídal; jediným důkazem, z nějž správní orgán vycházel, je podle ní prohlášení jejího manžela. Nesdílela ani názor správního orgánu prvního stupně stran naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle shora uvedeného ustanovení. Podle ní je nutné pod závažné důvody jím předvídané zahrnout též skutečnost, že pobývala mimo území států Evropské unie se svou dcerou, která v zemi jejich původu plnila povinnou školní docházku. Stěžovatelka též namítla, že správní orgán prvního stupně ani nezvážil možnost zařadit absolvování povinné školní docházky její dcery pod jiný než demonstrativně vytyčený bod ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[6] Stěžovatelka nesouhlasila ani s vypořádáním námitky týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu a též čl. 36 Listiny základních práv a svobod; podle ní se krajský soud naprosto nedostatečně zabýval jejími podáními a návrhy na další dokazování. Namítla, že v řízení navrhovala provedení důkazu výslechem jí samotné a též jejího manžela, neboť tyto důkazy považovala za stěžejní nejen pro posouzení otázky naplnění podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ale též pro posouzení otázky dopadu postupu správních orgánů do jejího soukromého a rodinného života, neboť tuto otázku správní orgány nezohlednily. Odůvodnění správního orgánu prvního stupně, jenž shledal jí navržené důkazy jako nadbytečné, považovala stěžovatelka za nesprávné a též v rozporu s (nespecifikovanou) judikaturou správních soudů.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.) Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[10] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74).

[11] Žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost však stěžovaný rozsudek, stejně jako jemu předcházející správní rozhodnutí, netrpí. Správní orgány se řádně zabývaly všemi pro věc relevantními skutečnostmi a srozumitelným i jinak přezkoumatelným způsobem vysvětlily, proč byla stěžovatelce zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a proč neshledaly závažné důvody, jež by ji dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) k pobytu mimo území členských států Evropské unie delšímu než 12 měsíců, bez vlivu na její povolení k trvalému pobytu, opravňovaly. Krajský soud pak se zjevně dostačujícím odůvodněním objasnil, proč shledal žalobní námitky neopodstatněné a proč přisvědčil právním závěrům, k nimž na základě řádně zjištěného skutkového stavu dospěl žalovaný a před ním i správní orgán prvního stupně.

[12] Nedůvodnou je též námitka stěžovatelky, podle níž orgán prvostupňový neprovedl jí navržené důkazy a nezabýval se dostatečně jejími námitkami. Již krajský soud v souladu se spisy konstatoval, že prohlášení manžela stěžovatelky nebylo jediným důkazem, z nějž správní orgán prvního stupně při posuzování věci vycházel; přihlédl totiž též k údajům obsaženým v cestovním dokladu stěžovatelky a k záznamu Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 18. 4. 2014, v němž sama stěžovatelka uvedla, že její dcera žije ve Vietnamu 5 let a ona 4 roky. Tehdy stěžovatelka sdělila, že chtěli, aby dcera studovala ve Vietnamu, a proto se do Vietnamu za dcerou vrátila.

[13] K dostatečnému prokázání podmínek pro zrušení platnosti trvalého pobytu stěžovatelky odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu. Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí dospěl k závěru, že samotný cestovní doklad opatřený razítky slouží k prokázání naplnění podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 20. 7. 2017, čj. 1 Azs 139/2017-30). Povinnosti opatřovat cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při přechodu hranic Schengenského prostoru otiskem razítka vyplývá z platného a účinného nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících příhraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Čl. 11 odst. 1 citovaného kodexu pak stanoví vyvratitelnou domněnku, podle které „[n]*ení-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.*“ Tuto domněnku má dotčená osoba možnost vyvrátit předložením věrohodných důkazů (jízdenky, letenky apod.) dokládajících, že podmínky stanovené pro maximální délku pobytu mimo území států Evropské unie dodržela. Stěžovatelka však žádné takové důkazy nenavrhovala. V projednávané věci nadto správní orgán prvního stupně nevycházel (jak je již výše uvedeno) pouze z údajů uvedených v cestovním dokladu stěžovatelky. Správní orgány proto zjistily skutečný stav v rozsahu požadovaném § 3 a § 50 odst. 3 spr. ř. Nejvyšší správní soud má proto za prokázané, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stěžovatelky dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly naplněny.

[14] Stěžovatelka namítala, že správní orgán prvního stupně nezohlednil při svém rozhodování to, že pobývala mimo území členských států Evropské unie s dcerou, která ve Vietnamu plnila povinnou školní docházku. To však pravda není. Správní orgán prvního stupně se tímto argumentem zabýval (potud jej tedy zohlednil); jiná věc je, že jej neshledal pro vyhovění požadavku stěžovatelky relevantním. Proto ve svém rozhodnutí uvedl, že „*v důvodu nepřítomnosti, spočívajícího v návštěvě školy dcery účastnice řízení ve Vietnamu, nespatřuje důvod, který lze podřadit pod tzv. „závažné důvody“ dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., aniž by zpochybňoval právo zákonného zástupce rozhodnout, aby jeho nezletilé dítě absolvovalo základní školní docházku v domovském státu, nicméně pokud zákonný zástupce přistoupí k této variantě základního vzdělávání svého dítěte, popírá tím smyslu vydané pobytové oprávnění jmenovitě povolení k trvalému pobytu a nelze v tomto stavu shledat závažný důvod opravňující k pobytu mimo území.*“ Správně také upozornil na to, že povinná školní docházka na území České republiky se podle ustanovení § 36 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů, vztahuje též na cizince, kteří jsou oprávněni pobývat na území České republiky trvale nebo přechodně po dobu delší než 90 dnů. Stěžovatelčině dceři tedy bylo umožněno absolvovat povinnou školní docházku též na území České republiky.

[15] Souhlasit nelze ani s argumentací stěžovatelky, podle níž měl správní orgán prvního stupně při posuzování věci přihlédnout k tomu, že výčet důvodů, pro něž může cizinec pobývat mimo území členských států Evropské unie déle než 12 měsíců podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, je demonstrativní. To plyne z již výše uvedeného, neboť správní orgán prvního stupně zvažoval jak možnost podřadit stěžovatelčinu situaci

pod tzv. „závažné důvody“ obecně, tak též možnost zařadit je pod jednu z demonstrativně uvedených kategorií – studium. Pozitivně však nezhodnotil ani jednu z uvedených možností. Nejvyšší správní soud s tímto názorem souhlasí a nepovažuje proto námitku stěžovatelky za důvodnou.

[16] Konečně se Nejvyšší správní soud věnoval poslední námitce stěžovatelky týkající se nutnosti posuzovat přiměřenost rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z hlediska dopadů do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Krajský soud v tomto směru správně odkázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, čj. 1 Azs 139/2017-30). Nejvyšší správní soud se ani v nyní projednávané věci od svého názoru dříve uplatněného nemá důvod odchýlit, a proto i tuto kasační námitku, požadující ve své podstatě opak, hodnotí jako neopodstatněnou.

IV.
Závěr a náklady řízení

[17] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. října 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu